

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 17.930 van 29 oktober 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 3 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BOHI, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart zich vluchteling op 2 augustus 2000.

Op 19 september 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 juli 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest nr. 129.366 van de Raad van State van 17 maart 2004 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 9 januari 2004 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 28 september 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet. Op 22 oktober 2008 vult zij deze aanvraag aan.

Op 30 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2000 in België verblijft, geïntegreerd is, zich de Franse taal eigen gemaakt heeft, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Sinds oktober 2001 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 11.07.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 13.07.2001. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer 11 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven en vreest voor een traumatische ervaring indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven en vreest voor een traumatische ervaring volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkene geen persoonlijk bewijs dat haar leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning

van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

(...)"

Op 9 juli 2008 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Verzoekster dient bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in van dit bevel. Dit beroep is gekend onder het nr. 29.986.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoont op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

« *Moyen unique*

La requérante tire ce moyen unique de défense de la violation de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre relative aux étrangers, de la loi du 22 décembre 1999 d'une part et d'autre part de la violation des 2 et 3 de la loi 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

Attendu que la décision querellée précise que « les éléments invoqués par l'intéressée ne constituent pas une circonstance exceptionnelle »;

Que « les éléments tels que la durée du séjour, l'intégration, la connaissance de la langue française et sa disponibilité pour travailler ne justifient pas que sa demande de régularisation de séjour soit introduite en Belgique » ;

Que « les éléments invoqués en ce qui concerne l'intégration peuvent faire l'objet d'un examen éventuel conformément à l'article 9 alinea 2 de la loi du 15 décembre 1980 »;

Que « le fait que sa fille mineure d'âge fasse des études en Belgique ne constitue pas une circonstance exceptionnelle » ;

Qu'elle « ne prouve pas que son enfant ne peut pas suivre cette formation dans son pays d'origine » ;

Que l'enfant de la requérante n'a pas besoin d'enseignement spécialisé ni d'une structure spécialisée qu'on ne trouve pas dans son pays natal » ; Que « depuis le 2 octobre 2001 cette scolarité s'est faite de manière illégale » ; Que la « requérante a nui aux intérêts de l'enfant en s'installant en Belgique » ; Que le « fait que l'intéressée ne porte pas atteinte à l'ordre public est une attitude normale attendue de tout

étranger séjournant dans le Royaume » ; Qu'elle a été « autorisée au séjour uniquement que dans le cadre de sa procédure d'asile introduite le 2 août 2000 et clôturée négativement par le Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides en date du 11 juillet 2001 » ; Qu'elle « réside de manière illégale en Belgique en choisissant de ne pas donner suite à l'ordre de quitter le territoire qui lui a été délivré en son temps » ; Que « la longueur du séjour ne donne pas droit d'une régularisation de séjour » ; Que la requérante « prétend qu'elle craint pour sa vie et surtout une nouvelle expérience traumatisante en cas de retour dans son pays natal mais elle ne fournit aucun élément de preuve à l'appui de ce qu'elle avance » ; Que c'est d'elle de fournir au moins un commencement de preuve » ; Que la seule déclaration de la requérante selon laquelle elle craint pour sa vie et une nouvelle expérience traumatisante en cas de retour en Mongolie ne constitue pas une circonstance exceptionnelle » ;

Qu'elle ne fournit aucun nouvel élément par rapport aux éléments déjà invoqués et qui n'ont pas été retenus par les instances compétentes lors de sa procédure d'asile » ;

Que dès lors, « lesdits éléments déjà invoqués n'appellent pas une appréciation différente de celle donnée auparavant par les instances compétentes d'asile » ; Que « l'article 3 de la cedh et l'article 1er de la convention de New-York du 10 décembre 1984 ne trouvent pas à s'appliquer en l'espèce car la requérante ne fournit aucun début de preuve de ce que sa demande ne peut être introduite dans son pays d'origine » ; Que l'article 8 de la cedh ne peut être invoquée par la requérante dans la présente cause parce qu'elle ne compte aucun membre de sa famille en Belgique d'une part et d'autre part parce que les relations sociales ne sont pas visées par cette disposition » ;

Que l'obligation de retourner dans son pays d'origine pour y introduire une demande de régularisation de séjour ne constitue pas une mesure disproportionnée au regard du droit à la vie privée ou familiale » ;

Qu'enfin, « la requérante n'a pas de faire application de l'esprit de la loi du 22.12.1999 qui concerne une opération unique » ;

Que « les critères découlant de cette loi ne sont pas applicables à la demande de régularisation de séjour fondée sur pied de l'article 9 bis de la loi du 15.12.1980 » ;

Attendu que les « circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9 alinéa 3 devenu désormais l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980, ce sont toutes des circonstances empêchant l'étranger qui se trouve en Belgique de se rendre temporairement dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour, sans quoi on ne s'expliquerait pas pourquoi elles ne devraient pas être invoquées lorsque la demande est faite auprès d'un poste diplomatique ou consulaire belge compétent pour le lieu de résidence ou du séjour de l'étranger » ;

Qu'une demande d'autorisation de séjour introduite en application de l'article 9 alinéa 3 de baptisé désormais article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 requiert donc un doublé examen de la part de l'autorité, à savoir d'une part par la recevabilité de la demande elle-même eu égard aux circonstances exceptionnelles invoquées et d'autre part, le fondement même de la demande de séjour ;

Que ce n'est que lorsqu'elle conclut à la recevabilité de la demande en raison des circonstances exceptionnelles invoquées que l'autorité doit ensuite se prononcer sur le fondement de la demande ;

Que si dans l'appréciation des circonstances exceptionnelles justifiant que la demande soit introduite en Belgique plutôt qu'à l'étranger, madame la Ministre de la Politique de Migration et d'Asile dispose d'un très large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier ;

Attendu qu'en l'espèce, la partie adverse fait valoir en substance que la « demande de la requérante est irrecevable aux motifs que les éléments invoqués par celle-ci ne constituent pas une circonstance exceptionnelle » ;

Que la requérante n'a été autorisée au séjour uniquement que dans le cadre de sa procédure d'asile introduite le 02 août 2000 et clôturée négativement par le commissariat général aux réfugiés et aux apatrides le 11 juillet 2001 » ;

Attendu que l'article 9.3 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit en substance que lors de circonstances exceptionnelles, l'autorisation de séjour basée sur les circonstances exceptionnelles peut être demandée par l'étranger auprès du Bourgmestre de la localité où il séjourne qui la transmettra au Ministre de l'Intérieur ou à son délégué ;

Que dans ce cas, l'autorisation visée sera délivrée dans le Royaume de Belgique ;

Que tant l'ancien article 9.3 de la loi du 15 décembre 1980 vise que l'étranger qui séjourne déjà sur le territoire du Royaume et qui en raison des circonstances qu'il considère comme exceptionnelles ne peut retourner dans son pays natal afin d'introduire une demande d'autorisation de séjour en Belgique celui-ci peut introduire sa demande de régularisation de séjour tout en étant sur le territoire ;

Que sur ce point précis, la demande de la requérante ne pouvait être déclarée irrecevable dans la présente affaire ;

Attendu qu'au sujet des circonstances exceptionnelles, il importe de rappeler qu'il a été déjà considéré par la Haute Juridiction administrative de Belgique qu'est le Conseil d'Etat que « les circonstances exceptionnelles visées à l'article 9.3 de la loi du 15.12.1980 ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans le pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée (c/r : Arrêt du Conseil d'Etat du 20 juin 2000, n°88076) ;

Que le législateur n'a pas déterminé quelles étaient les difficultés qui pouvaient rendre le retour au pays d'origine difficile mais il s'est référé à des situations alarmantes de tout ordre qui requièrent d'être traitées avec humanité (cfr : Arrêt du Conseil d'Etat, n°99.392) ;

Attendu que d'après la jurisprudence de la haute juridiction administrative précitée, les difficultés peuvent être d'ordre matériel et affectif, notamment, l'existence des attaches familiales et sociales sur le territoire et la crainte de subir des mauvais traitements dans le pays, ce qui est logiquement le cas de l'intéressée dans la présente affaire ;

Qu'il est notoirement connu des peuples vivant dans les régimes démocratiques que la République populaire de Mongolie n'est pas un modèle de démocratie et de tolérance mais au contraire, un pays à dictature et de privations des libertés où le peuple est persécuté et où les autorités au pouvoir ne préviennent pas les familles lorsque des prisonniers sont exécutés ;

Que l'absence des moyens financiers nécessaires à financer le retour et le voyage de revenir en Belgique peut constituer aussi une circonstance exceptionnelle empêchant la requérante de retourner dans son pays ;

Que les démarches d'introduction d'une demande d'autorisation de séjour de plus de trois ans sur place en République populaire de Mongolie prennent du temps et nécessitent des garanties matérielles, politiques et morales car les autorités nationales ne facilitent pas les formalités du fait des barrières qu'elles mettent pour empêcher leurs ressortissants de quitter le pays ;

Qu'enfin la seule issue pour la requérante de sortir de la clandestinité dans le en Belgique après le rejet de sa procédure d'asile, le 11 juillet 2001 est la régularisation de séjour sur base de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 si les circonstances les justifient ;

Qu'en ce qui concerne la République populaire de Mongolie, la situation est loin d'être claire en dépit de l'avènement de Nambariin Enkhbayar comme chef de l'Etat et de monsieur Sanjaagiin Byar comme chef de gouvernement en remplacement de monsieur Miyegombo Enkhbold qui y a institutionnalisé la corruption dans tout le pays et les traitements inhumains dans les postes de police et dans les centres de détention provisoire à l'égard des personnes incarcérées et des condamnés à mort ;

Qu'outre ceci, les non bouddhistes n'ont pas droit de cité et sont très persécutés du fait de leur foi ;

Que la population ne fait guère confiance à la justice ni aux dirigeants politiques ;

Que de nombreux homicides et autres actes graves continuaient et continuent toujours d'y être commis pour des motifs religieux et politiques et qu'on y est classé souvent comme ennemi en cas d'opposition au pouvoir en place ;

Que les restrictions à la liberté d'expression y demeurent toujours très importantes ;

Que la requérante y a été persécutée du fait de sa foi catholique et fut contrainte de vivre caché après l'incendie de la porte de son appartement au mois de janvier 1998 par des hommes de mains des bouddhistes qui traquent les fidèles des autres religions ;

Qu'elle est dans leur collimateur jusqu'à ce jour et ne souhaite pas du tout y retourner pour revivre une expérience traumatisante de même nature ;

Qu'elle craint à présent avec raison pour sa sécurité, sa liberté en cas de retour dans son pays d'origine à cause de ses convictions religieuses ;

Que de ce qui précède, la décision attaquée ne répond nullement aux éléments et documents présentés par elle à l'appui de sa demande de régularisation de séjour ;

Qu'en ce qui concerne la durée de son séjour, la requérante estime que l'exécution de l'acte attaqué aurait pour effet d'anéantir les efforts d'intégration fournis par elle depuis huit ans de séjour dans le Royaume où elle compte de nombreux amis belges et de divers horizons ;

Qu'il y a à n'en point douter une violation par la partie adverse de l'article 9 bis de la loi de 1980 dans le présent cas d'espèce ;

Attendu qu'en outre, il y a lieu aussi d'invoquer dans le cas d'espèce l'application des critères de la loi du 22 décembre 1999 sur la régularisation du séjour de certaines catégories d'étrangers et la violation de l'article 8 de cedh, lequel consacre et garantit le droit au respect de la vie privée et familiale ;

Qu'en effet, la jurisprudence a fait une interprétation extensive et les critères de cette loi peuvent être appliqués dans le cadre de la régularisation sur base de la loi du 15.12.1980 comme l'a déclaré et répété le Conseil d'Etat dans son arrêt du 17 avril 2002, n° 105622 ;

Que dans le cas de la requérante, le quatrième critère serait d'application, à savoir :« avoir des circonstances humanitaires et des attaches sociales durables en Belgique »;

Qu 'elle estime donc à bon droit qu 'elle se trouve dans les conditions de l'article 2, 4° de la loi du 22 décembre 1999, dite loi Duquesne, et ce, par les attaches sociales et durables qu 'elle a tissées dans le Royaume ;

Qu'ainsi, elle peut alors se prévaloir d'attaches sociales durables dans son pays d'accueil qu'est la Belgique en raison même de la longueur de son séjour;

Que de plus, elle se trouve dans une situation analogue à celle de nombreux étrangers vivant clandestinement dans le Royaume et qui ont vu leur situation régularisée dans le cadre de la loi précitée ;

Qu'en vertu de cette loi précitée, ceux-ci ont pu temporairement faire valoir les attaches durables qui les liaient à la Belgique sans avoir à démontrer les circonstances exceptionnelles justifiant l'impossibilité de retour dans leur pays d'origine et ce dans le cadre de demandes en régularisation de séjour fondées sur l'article 9 alinea 3 de la loi du 15 décembre 1980, examinées par la Commission de Régularisation (en vertu du prescrit de l'article 15 de la loi Duquesne) ;

Que la jurisprudence de la Commission de Régularisation a d'ailleurs clairement établi que « les attaches sociales et circonstances humanitaires sont présumées lorsque la longueur du séjour est établie » et que « vu le long séjour en Belgique, on peut raisonnablement présumer que des attaches sociales durables se sont tissées de sorte que la requérante en situation précaire au niveau de son séjour est un cas humanitaire (Assemblée générale des chambres de la commission de régularisation, proces-verbal du 09 septembre 2000) ;

Qu'en l'espèce, elle réside sans discontinuité depuis huit ans en Belgique;

Attendu que les circonstances exceptionnelles sont celles qui empêchent l'intéressée de retourner dans son pays ;

Qu'elles peuvent naître lors de son séjour sur le territoire ou bien elles existent dans son pays d'origine ;

Que les informations qu'elle reçoit de quelques amis proches en Mongolie, ajouter à cela le contexte de répression des non bouddhistes avec les conséquences que les personnes comme la requérante, une fois arrêtées sont détenues arbitrairement et victimes de mauvais traitements renforcent la crainte raisonnable de retourner en République populaire de Mongolie ;

Que le cadre de la collaboration à la manifestation de la vérité, la partie adverse n'ignore pas ce qui se passé en Mongolie et surtout à l'égard des personnes de la catégorie de l'intéressée ;

Que la partie adverse est à mesure de régulariser la requérante en se référant aux éléments qu'elle connaît de l'action des autorités mongoliennes sur la population;

Que l'exécution de la décision prise par la partie adverse impliquera une rupture des liens privés et familiaux de la requérante car il est notoirement connu que, dans le cadre de la politique de la lutte générale dans l'espace Schengen contre l'immigration, les personnes expulsées, ayant reçu un ordre de quitter l'espace Schengen se voient systématiquement leur demande d'autorisation de séjour refusée aux différents Consulats Schengen ;

Attendu enfin que le fait de n'avoir jamais commis de délits sur le territoire belge démontre également que la requérante est une bonne citoyenne qui mène une vie normale et qui est prête à contribuer à l'effort de la collectivité, une fois sa situation régularisée;

Que la partie adverse n'a tenu compte de facteur humain de la requérante et de sa fille mineure d'âge et de la situation qui règne dans leur pays natal;

Qu'en ce qui concerne la maîtrise de la langue française et la langue néerlandaise, la requérante estime que contrairement à la plupart des demandeurs d'asile qui se contentent de vivre au crochet de la société belge via l'aide sociale octroyée par le C.P.A.S, elle a tout fait quant à elle pour mettre à profit son séjour en Belgique pour apprendre le français, le néerlandais et l'anglais, langues qu'elle maîtrise correctement aujourd'hui;

Qu'elle fait des démarches, pas toujours évidentes pour des étrangers, afin de trouver du travail et ceci depuis 2004 ;

Qu'à la lumière de ce qui est dit haut, il apparaît clairement que l'exécution de l'acte attaqué, qui obligerait l'intéressée à retourner en Mongolie à l'égard de laquelle elle a rompu toute attaché après huit ans d'absence, constituerait pour elle un préjudice grave et irréparable, en ce qu'il mettrait à mal l'intégration sociale et professionnelle exemplaire dont elle fait preuve(cfr: CE du 25.05.1998,n° 73.830,11 ch extr. Urgence, x.c/Etat Beige, RDE n°98 p. 215a 218) ;

Qu'en ce qui concerne la scolarité de sa fille mineure d'âge, la requérante, considère en l'espèce que la partie adverse a violé l'obligation légale de motivation formelle parce qu'elle n'indique pas les raisons pour lesquelles la contraindre à retourner en Mongolie avec sa fille scolarisée en Belgique depuis huit ans pour une durée indéterminée, en vue d'y lever l'autorisation de séjour ne constitue pas une circonstance exceptionnelle ;

Que le conseil d'Etat de Belgique a constamment répété que « le fait pour les enfants ou d'autres membres de la famille de perdre une année ou plus de scolarité, ou tout simplement de subir une rupture de scolarité peut être considéré comme un élément justifiant le risque de préjudice grave » ;

Que dans ce même ordre d'idées, obliger la fille de l'intéressée à retourner en Mongolie afin d'y chercher un visa d'étude de la représentation diplomatique locale aura pour conséquence, à tout le moins de lui faire perdre une année d'étude si pas plus qu'il s'agit d'un préjudice grave et difficilement réparable que subira en outre la requérante(voyez a cet effet :CE, n°75549, du 3.8.1998; CE,n°75994, du 29.9.1998 ;CE n°74880, du 30.06.1998, RDE, 1998,n°98 , p.227) ;

Que partant donc les moyens invoqués par elle sont sérieux contrairement aux allégations de la partie adverse ;

Attendu qu'au point de vue des faits, il y avait dans la demande de régularisation de séjour de requérante des éléments justifiant la recevabilité de sa demande et le bien fondé de celles-ci, notamment les circonstances exceptionnelles empêchant le retour de celle-ci dans son pays d'origine dont la partie adverse n'a pas pris en compte ;

Que seuls les éléments défavorables à sa demande de régularisation ont été mis en exergue au détriment des éléments favorables précités ;

Que l'obligation de motivation découlant de la loi du 29 juillet 1991 précitée impose à l'administration d'indiquer dans l'acte les considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision , ce qui implique un examen attentif des arguments de la requérante;

Que la partie adverse s'est contentée de se référer aux arguments de la requérante dans le cadre de sa demande d'asile;

Qu'il ne se fait point de doute que la présente décision prise par la partie adverse le 30 juin 2008 viole les articles 2 et 3 de ladite loi précitée sur la motivation formelle des actes administratifs ;

Qu'il convient également de mentionner que tous les centres d'intérêt de la requérante sont établis dans le Royaume (existence de nombreux liens amicaux, exercice d'une activité salariée, maîtrise de la langue française, acquisition de solides notions de néerlandais et la scolarité de sa fille etc.) ;

Qu'au regard de ce qui est dit haut, elle estime à bon droit que la partie adverse n'a pas du tout fait un effort pour apprécier comme il se doit tous les éléments qu'elle a invoqués à l'appui de sa demande de régularisation de séjour mais elle s'est plutôt contentée d'utiliser des formules générales et passe-partout voire stéréotypées pour tenter de motiver désespérément la décision de rejet prise à son encontre, d'ou erreur manifeste d'appréciation dans le chef de celle-ci; »

3.2. In de nota merkt verwerende partij vooreerst op dat verzoekster in gebreke blijft om in het middel uiteen te zetten waarom zij de door haar aangehaalde rechtsregels geschonden acht. Vervolgens repliceert zij dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Verwerende partij meent dat niet is aangetoond dat het kind dat in België naar school gaat, schade zou lijden in geval van terugkeer. Het kind zal geen onomkeerbare nadelige gevolgen lijden door scholing in het land van herkomst, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem. De integratie van het kind en het naar school gaan gebeurde in een periode waarvan verzoekster wist dat haar verblijf slechts tijdelijk werd toegestaan in het kader van haar asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Artikel 9 bis Vreemdelingenwet houdt een restrictief toe te passen uitzondering in, in hoofde van verzoekster bestaan geen redenen om hiervan gebruik te maken zodat zij zich niet op dit artikel kan beroepen. Artikel 9 bis kan niet worden gebruikt als een beroep tegen een definitieve negatieve beslissing in de asielprocedure. Verzoekster blijft in gebreke aan te duiden met welke elementen de gemachtigde van de minister geen rekening zou hebben gehouden. De gemachtigde heeft terecht en binnen de hem toebedeelde bevoegdheid geoordeeld dat de aanvraag van verzoekster diende te worden verworpen.

3.3. In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: Wet 22 december 1999) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 bis Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9 bis Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekster voerde in haar aanvraag van 28 september 2007 de volgende omstandigheden aan onder de titel “omtrent de ontvankelijkheid: uitzonderlijke omstandigheden”:

1. Zij kan haar aanvraag niet indienen vanuit haar land van herkomst omdat haar leven daar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984. Het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit. Er moet een belangenafweging gebeuren, in casu staan de ongemakken niet in verhouding tot het beoogde doel. Verzoekster is afkomstig uit Mongolië, waar er corruptie is als gevolg van de sterke belangenvermenging tussen de politieke, publieke en private sector, door de politieke hervormingen stijgt de werkloosheid en steeds meer kinderen verlaten vroegtijdig het onderwijs, zeker een derde van de bevolking leeft in armoede.

2. Het is onwenselijk voor verzoekster en haar dochter om in dit stadium van integratie gedwongen te moeten terugkeren naar hun geboorteland, dit zou werkelijk een trauma betekenen. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State om aan te tonen dat artikel 8 EVRM van toepassing is en dat de beslissing omtrent de regularisatie rekening moet houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in België heeft vergaard.

3. Verzoeksters centrum van belangen ligt hier in België nu zij gedurende meer dan zeven jaar hier haar leven heeft opgebouwd, ze heeft hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 EVRM. De omzendbrief van 19 februari 2003 stelt dat de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij op zich geen uitzonderlijke omstandigheden vormen, verzoekster meent dat deze elementen dan wel uitzonderlijke omstandigheden kunnen vormen “als ze terug te vinden zijn met andere elementen”. In hoofde van verzoekster is er een combinatie van deze elementen: ze verblijft hier meer dan zeven jaar, ze is geïntegreerd, ze spreekt Frans, de dochter van verzoekster gaat hier naar school sinds 2000 en is al die jaren opgegroeid volgens de Belgische gebruiken. Al is de wet van 22 december 1999 niet toepasselijk op de situatie van verzoekster, toch geeft deze wet aanduidingen over de geest van wat moet worden beschouwd als een uitzonderlijke omstandigheid. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarin de wet van 22 december 1999 werd aangehaald in regularisatieprocedures gebaseerd op artikel 9 derde lid Vreemdelingenwet. Verzoekster voldoet aan de voorwaarden van die wet en bevindt zich in een identieke situatie als mensen die op basis van die wet een aanvraag indienden. Er moet een belangenafweging geschieden tussen het doel en de gevolgen van het voorschrift van artikel 9 Vreemdelingenwet.

4. Verzoekster verblijft sinds 2000 onafgebroken in België, men kan dus spreken van een langdurig verblijf, in die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk een parallel getrokken met de wet van 22 december 1999, zelfs al was de toepassing van die wet beperkt in tijd. Verzoekster heeft zich op alle vlakken geïntegreerd.

5. Het is onwenselijk voor het kind van verzoekster om naar Mongolië terug te gaan, zij is hier al die jaren opgegroeid, het zou onredelijk zijn om haar terug te sturen naar een land waar de levensomstandigheden beduidend slechter zijn. Zij gaat hier op regelmatige basis naar school.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven in punt 1. van dit arrest.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 bis Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden vormen. Uit de beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster uit tevens kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.1.1. In wat als een eerste onderdeel van het enig middel kan worden beschouwd, voert verzoekster de schending aan van artikel 9 bis Vreemdelingenwet in samenhang met de materiële motiveringsplicht. Zij stelt dat haar aanvraag niet onontvankelijk mocht worden verklaard omdat zij wél buitengewone omstandigheden heeft aangehaald waarom zij niet naar haar land van herkomst kon terugkeren om daar de aanvraag in te dienen. Zij zet uiteen dat de Raad van State immers reeds heeft geoordeeld dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn maar omstandigheden die het uitzonderlijk moeilijk maken om terug te keren naar het land van herkomst en daar de aanvraag in te dienen. De wetgever heeft deze moeilijkheden niet omschreven. Verzoekster meent bijgevolg dat uit deze rechtspraak volgt dat de moeilijkheden van materiële en affectieve aard kunnen zijn, meer bepaald het bestaan van familiale en sociale banden op het grondgebied en de vrees op een slechte behandeling in het land van herkomst. Verzoekster meent dat dit voor haar het geval is. Verzoekster voegt hieraan toe dat Mongolië geen model van democratie en verdraagzaamheid is maar integendeel een dictatuur met inperking van de vrijheid en vervolging van het volk. Zij vervolgt met de stelling dat het ontbreken van financiële middelen om de terugkeer te bekostigen ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Verzoekster meent dat een aanvraag indienen vanuit Mongolië veel tijd in beslag zal nemen en dat de Mongoolse overheid haar zal verhinderen om dat land te verlaten. Zij wijst op de onduidelijke politieke situatie in Mongolië, op het feit dat er nog veel corruptie is, op de omstandigheid dat niet-boeddhisten vervolgd worden, ze zet uiteen dat er geen sprake is van vrije meningsuiting, dat zij werd vervolgd omwille van haar katholieke geloof en vreest dat haar vrijheid en veiligheid in gevaar zijn als ze terugkeert. Zij stelt dat de bestreden beslissing niet antwoordt op de elementen die ze in haar aanvraag heeft uiteengezet en de documenten die ze bij haar aanvraag heeft gevoegd. Zij stelt tevens dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar acht jaar durende integratie-inspanningen teniet doet.

3.3.1.2. Betreffende de rechtspraak van de Raad van State die verzoekster aanvoert, wordt vastgesteld dat het arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft. In dit arrest wordt overwogen dat buitengewone omstandigheden geen overmacht moeten uitmaken maar omstandigheden zijn die de terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst om daar een aanvraag in te

dienen, bijzonder moeilijk maken. Het arrest nr. 99.392 van 2 oktober 2001 bevat niet de zinsneden die verzoekster aanhaalt en wordt bijgevolg niet op dienstige wijze aangehaald. Verzoekster leidt nu uit deze rechtspraak af dat de buitengewone omstandigheden ook het bestaan van familiale en sociale banden en de vrees op een slechte behandeling in het land van herkomst kunnen zijn. Dit is evenwel een verregaande interpretatie van verzoekster die niet terug te vinden is in de door haar geciteerde rechtspraak. De eigen interpretatie door verzoekster van het begrip "buitengewone omstandigheden" kan geen argument uitmaken dat aantoonst dat de gemachtigde van de minister een appreciatiefout zou hebben begaan.

Verzoekster heeft het ontbreken van financiële middelen niet aangevoerd in haar aanvraag, zodat de gemachtigde van de minister hier niet moest op antwoorden.

Betreffende de toestand in Mongolië wordt in de bestreden beslissing overwogen: *"Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven en vreest voor een traumatische ervaring indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven en vreest voor een traumatische ervaring volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkene geen persoonlijk bewijs dat haar leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."* De algemene uiteenzetting van verzoekster en de herhaling van de elementen die zij naar aanleiding van haar asielaanvraag heeft aangevoerd, doen geen afbreuk aan hetgeen in de bestreden beslissing wordt overwogen. Verzoekster betwist niet dat haar asielaanvraag werd afgewezen. Uit haar aanvraag blijkt dat zij geen andere elementen betreffende haar vrees voor terugkeer naar Mongolië heeft aangehaald. Ze heeft enkel nog gewezen op de algemene toestand in Mongolië. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht gesteld dat verzoekster geen persoonlijk bewijs levert dat haar leven aldaar in gevaar zou zijn. Wat de stukken betreft waarnaar verzoekster verwijst, blijkt dat zij bij haar aanvraag enkel identiteitsdocumenten, documenten betreffende het naar school gaan van haar dochter, een attest van een taalcursus en integratieverklaringen heeft gevoegd. Stukken over haar problemen in Mongolië werden niet toegevoegd, zodat de gemachtigde van de minister hier niet op kon antwoorden. Wat de stukken betreffende de integratie en betreffende de dochter betreft, wordt verwezen naar hetgeen hieronder wordt gesteld en naar de bespreking van het tweede onderdeel.

Wat de integratie-inspanningen van verzoekster betreft, wordt in de bestreden beslissing overwogen: *"Het feit dat betrokkene sinds 2000 in België verblijft, geïntegreerd is, zich de Franse taal eigen gemaakt heeft, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."* en *"Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 11.07.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 13.07.2001. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 11 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."* Verzoekster ontkent niet dat zij sinds 11 juli 2001 op illegale wijze in België verblijft. Een verwijzing naar haar integratie-inspanningen toont niet aan dat de gemachtigde van de minister niet op basis van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid tot dit motief is gekomen. Bovendien wordt in de beslissing gewezen op de omstandigheid dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 Vreemdelingenwet. Ten slotte wordt opgemerkt dat de integratie

van verzoekster in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. De stukken die verzoekster in dit verband bij de aanvraag heeft gevoegd, doen hieraan geen afbreuk.

De schending van artikel 9 bis Vreemdelingenwet in samenhang met de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.2.1. In wat als een tweede onderdeel van het enig middel kan worden beschouwd, voert verzoekster aan dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 2, 4° van de wet van 22 december 1999. Zij meent dat de criteria van deze wet op basis van de rechtspraak van de Raad van State mogen worden gebruikt bij een aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van de Vreemdelingenwet. Zij voert tevens de schending aan van artikel 8 EVRM. Verzoekster meent dat zij haar duurzame sociale bindingen kan laten gelden en dat zij zich in een analoge situatie bevindt als vele andere illegale vreemdelingen die hun situatie wel geregulariseerd zagen door deze wet. Deze personen moesten bovendien geen uitzonderlijke omstandigheden aanvoeren. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Commissie voor Regularisatie waarin wordt overwogen dat sociale bindingen en humanitaire omstandigheden verondersteld worden wanneer de vereiste duur van het verblijf is aangetoond. Verzoekster wijst erop dat zij zonder onderbreking gedurende acht jaar in België verblijft. Zij stelt dat de buitengewone omstandigheden die iemand verhinderen om naar zijn land van herkomst terug te keren kunnen bestaan in het land van herkomst maar ook kunnen ontstaan in de loop van het verblijf in België. Informatie die zij van vrienden uit Mongolië gekregen heeft, versterken haar vrees om terug te keren naar daar. Zij meent dat verwerende partij de toestand in Mongolië kent en op basis daarvan verzoekster kan regulariseren. Verzoekster voert aan dat de tenuitvoerlegging van de beslissing een schending van haar privé-leven en familiebanden zou meebrengen omdat een eventuele aanvraag vanuit het buitenland zal geweigerd worden omdat zij het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het (Schengen)grondgebied te verlaten zodat al de “Schengen”-consulaten haar aanvraag zullen weigeren. Verzoekster meent dat de gemachtigde van de minister geen rekening heeft gehouden met het menselijk element in het verhaal van verzoekster en haar dochter. Betreffende het naar school gaan van haar dochter stelt verzoekster dat verwerende partij niet heeft gemotiveerd waarom de verplichting om naar Mongolië terug te keren met een dochter die hier al acht jaar naar school gaat, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarin aanvaard wordt dat het verlies van een schooljaar, of het onderbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan uitmaken. Verzoekster voert ten slotte aan dat enkel de negatieve elementen in haar hoofd hebben meegespeeld en dat verwerende partij zich heeft beperkt tot de verwijzing naar de elementen van haar asielaanvraag.

3.3.2.2. Betreffende de toepassing van de wet van 22 december 1999 wordt in de bestreden beslissing overwogen dat dit een enige en unieke operatie was en dat de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet dan ook niet van toepassing zijn op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet. Verzoekster voert aan dat uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de criteria van deze wet mogen worden gebruikt bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van (oud) artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet. Uit artikel 4 van de wet van 22 december 1999 blijkt dat deze wet enkel van toepassing is op aanvragen die werden ingediend binnen een termijn van drie weken te rekenen vanaf de inwerkingtreding van deze wet, namelijk 10 januari 2000. Verzoekster is België binnengekomen op 1 augustus 2000 en heeft haar aanvraag op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet ingediend op 28 september 2007, zodat de wet van 22 december 1999 niet op haar van toepassing is. Hieraan wordt toegevoegd dat de rechtspraak waarnaar verzoekster verwijst, dateert van voor de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen. Bij artikel 3 van deze wet wordt artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet opgeheven.

Betreffende de situatie in Mongolië blijkt uit de bespreking van het eerste onderdeel van het middel dat de gemachtigde van de minister niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat verzoekster geen begin van bewijs voorlegt van haar vrees, dat de verwijzing naar de algemene situatie in Mongolië geen bewijs levert dat haar leven daar in gevaar zou zijn, en dat zij geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die ze reeds naar aanleiding van haar asielaanvraag naar voor had gebracht en die door de bevoegde instanties niet werden aanvaard. Verzoekster verwijst vervolgens naar informatie die ze van vrienden zou gekregen hebben, maar die zij echter niet heeft ingediend naar aanleiding van haar aanvraag. Verzoekster lijkt ten slotte te stellen dat de gemachtigde van de minister haar kon regulariseren op basis van de toestand in Mongolië. De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in het kader van artikel 9 bis Vreemdelingenwet is echter beperkt. Als verzoekster asiel wenst te krijgen op basis van haar problemen in Mongolië dient zij de daartoe geëigende procedure te volgen en een (nieuwe) asielaanvraag in te dienen.

Betreffende de omstandigheid dat verzoekster meent dat haar aanvraag zal geweigerd worden door elk "Schengen"consulaat, wordt erop gewezen dat dit een louter hypothetische uiteenzetting is, die geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing.

Wat artikel 8 EVRM betreft, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *"Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven."* Verzoekster voert in het middel aan dat door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar privéleven en familiebanden worden teniet gedaan. Verzoekster vecht de verwijderingsmaatregel aan in de zaak nr. 29.986.

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg. De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. Verzoekster laat na met concrete gegevens aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet toegelaten inmenging in haar privaat en familiaal leven zou uitmaken. Aan verzoekster wordt geen absoluut verbod opgelegd om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven maar ze dient te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook in casu niet met concrete gegevens aangetoond.

Betreffende het naar school gaan van haar dochter, geboren op 9 maart 1991, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Sinds oktober 2001 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”* Verzoekster beperkt zich in het middel tot de stelling dat zij meent dat het naar school gaan van haar dochter wel een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Hiermee toont zij echter niet aan dat de appreciatie van de gemachtigde van de minister de redelijkheid te buiten gaat en dat de motieven in dit verband kennelijk onredelijk zijn. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waar het naar school gaan van kinderen werd aanvaard als moeilijk te herstellen ernstig nadeel in de schorsingsprocedure. Er dient echter op gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 18 april 2002, nr. 105.633; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 14 maart 2006, nr. 156.325). Verzoekster betwist niet dat zij zich sinds oktober 2001 op illegale wijze in België bevindt omdat zij geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten en dat het naar school gaan van de dochter vanaf die datum plaatsvond in illegaal verblijf. De stukken die verzoekster heeft ingediend betreffende het schoolverloop van haar dochter doen hieraan geen afbreuk.

Wat de vrees van verzoekster voor een terugkeer naar Mongolië betreft, blijkt dat de gemachtigde van de minister weliswaar heeft verwezen naar de beslissing die werd genomen in het kader van de asielaanvraag van verzoekster, maar er tevens op heeft gewezen dat zij geen begin van bewijs voorbrengt van haar vrees en dat de verwijzing naar de algemene situatie geen persoonlijk bewijs vormt dat haar leven in gevaar zou zijn. Bovendien blijkt uit de beslissing tevens dat uitgebreid wordt ingegaan op de schending van artikel 3 EVRM en artikel 1 van het Verdrag tegen foltering die verzoekster had ingeroepen in haar aanvraag. Verzoekster betwist dit motief niet.

3.3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier. De aangevoerde kritiek van verzoekster geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportunitetsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De omstandigheid dat verwerende partij tot een ander besluit is gekomen dan verzoekster, schendt op zich de materiële motiveringsplicht niet, noch getuigt dit gegeven van onbehoorlijk bestuur. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er een kennelijke appreciatiefout heeft plaatsgevonden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen en twintig oktober tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.